

Arrest

nr. 156 430 van 13 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 oktober 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 november 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 4 mei 2015 België binnen en dient een asielaanvraag in.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoeker op 26 en 27 april 2015 werd geregistreerd door de Hongaarse autoriteiten, zowel ten gevolge van illegale binnenkomst als ten gevolge van het indienen van een asielaanvraag.

Op 13 mei 2015 richten de Belgische autoriteiten een informatieverzoek aan Hongarije op basis van artikel 34 van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-III-Verordening).

Op 1 juni 2015 verstrekken de Hongaarse autoriteiten volgende informatie: *"We hereby inform you that the above named person applied for asylum in Hungary on 26.04.2015. He disappeared soon after lodging his application, so that his application was not examined in its merits."* (vrije vertaling: "We delen u hierbij mee dat de bovengenoemde persoon een asielaanvraag heeft ingediend in Hongarije op 26 april 2015. Hij verdween kort na het indienen van zijn aanvraag, met als gevolg dat zijn aanvraag niet onderzocht werd op haar merites.")

Op 17 juni 2015 verzoeken de Belgische autoriteiten Hongarije om de overname van verzoeker op basis van artikel 18.1.b van de Dublin-III-Verordening.

Op 23 juni 2015 informeert Hongarije in het algemeen de andere Dublin-staten dat, indien er twee dagen na het verstrijken van de antwoordtermijn vervat in artikel 25.1 en 27.1 van de Dublin-III-Verordening, nog geen expliciet terug- of overname akkoord is gegeven, dit moet worden beschouwd als een expliciet akkoord. Hongarije zal enkel reageren indien Hongarije niet de verantwoordelijke lidstaat is of indien er een tacit-agreement wordt overgemaakt waarop initieel reeds een weigering werd verstuurd.

De Hongaarse autoriteiten reageren *in casu* niet en worden er op 9 september 2015 op gewezen dat zij worden geacht stilzwijgend in te stemmen met de overname van verzoeker overeenkomstig artikel 25.2 van de Dublin-III-Verordening.

Op 27 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

[B.T.] [...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 04.05.2015 in België te zijn aangekomen. Dezelfde dag vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn te Amla op 03.02.1999. Aangezien betrokkene volgens de bij zijn asielaanvraag van 04.05.2015 opgegeven geboortedatum minderjarig zou zijn, werd betrokkene geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. Op 04.05.2015 werd betrokkene door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie onder haar hoede genomen.

Uit het Eurodacverslag van 04.05.2015 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Hongaarse autoriteiten genomen werden ten gevolge het op illegale wijze binnenkomen op het grondgebied van de Dublin-Staten en vervolgens in het kader van een verzoek tot internationale bescherming. Op 09.09.2015 werden de Hongaarse autoriteiten er via een Tacit-Agreement op gewezen zij op basis van art. 25§2 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 25§1 van de Dublin III-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 17.06.2015 op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening werd overgemaakt.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.06.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder nergens anders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 04.05.2015 waar uit blijkt

dat de Hongaarse autoriteiten op basis van zijn vingerafdrukken een verzoek tot internationale bescherming geregistreerd hebben in de Centrale Eenheid van het Eurodacstelsel nadat hij eerst werd geregistreerd door de Hongaarse autoriteiten ten gevolge van een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Staten. Betrokkene verklaarde daarop dat zijn vingerafdrukken ergens genomen zijn maar dat hij niet weet waar en dat hij ook niet weet of hij daar asiel heeft aangevraagd of niet. Betrokkene stelt verder dat hij er geen interview gedaan heeft en dus denkt dat hij er geen asiel heeft aangevraagd en dat hij zelfs niet wist dat hij nu in België was. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.06.2015 verder dat hij ongeveer anderhalve maand eerder vanuit Afghanistan per taxi, bus, auto en te voet gedurende zeven dagen onderweg was naar Iran. Wanneer hij daar is aangekomen stelt betrokkene niet te weten. Betrokkene verklaarde verder dat hij gedurende drie nachten in Teheran bij de smokkelaar verbleef. Vervolgens zou betrokkene vanuit Iran één dag en één nacht per auto en te voet onderweg geweest zijn naar Turkije. Betrokkene verklaarde dat hij in Turkij gedurende vijf dagen in Istanbul bij de smokkelaar verbleef om vervolgens per auto en te voet twee nachten onderweg te zijn geweest naar Bulgarije vanwaar hij per auto en te voet met de smokkelaar terug naar Turkije reisde omdat de smokkelaar een andere route wilde nemen. Na één nacht in Istanbul zou betrokkene vervolgens vanuit Turkije te voet terug naar Bulgarije gereisd zijn. Betrokkene verklaarde dat hij in Bulgarije gedurende twee dagen in een bos op een onbekende plaats heeft doorgebracht. Vanuit Bulgarije zou betrokkene via een onbekende plaats per auto en te voet verder zijn gereisd naar Hongarije. Betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken in Hongarije werden genomen en dat hij er één nacht verbleven heeft en vervolgens met de smokkelaar per trein, auto en te voet verder reisde naar een onbekende plaats. Vanuit die onbekende plaats zou betrokkene per taxi verder gereisd zijn naar België waar hij uiteindelijk op 04.05.2015 zou zijn aangekomen en nog dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvraagde bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Vooreerst dient met betrekking tot de door betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag opgegeven geboortedatum, met name 03.02.1999, het volgende te worden opgemerkt. Op basis van de door betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag opgegeven geboortedatum werd betrokkene geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. De Dienst Voogdij van de FOD Justitie werd hiervan op de hoogte gebracht en nam betrokkene op 04.05.2015 onder haar hoede. De DVZ uitte op 04.05.2015 twijfels omtrent de door betrokkene opgegeven leeftijd bij de registratie van zijn asielaanvraag. Op 11.05.2015 liet de Dienst Voogdij een medisch onderzoek uitvoeren door het Militair Hospitaal Koningin Astrid, Dienst Radiologie gelegen te 1120 Neder-Over-Heembeek teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van het medische onderzoek luidt dat op basis van het medisch onderzoek met een redelijke wetenschappelijke zekerheid besloten kan worden, dat betrokkene op 11.05.2015 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een 2 tal jaar een goede schatting is en dat uit het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is. Ten gevolge deze vaststellingen werd de plaatsing onder de hoede van de Dienst Voogdij beëindigd. Betrokkene kan dan ook niet beschouwd worden als niet-begeleide minderjarige. Uit de conclusie van het medisch onderzoek van 11.05.2015 blijkt dat betrokkene de Belgische autoriteiten die zijn asielverzoek registreerden doelbewust heeft trachten te misleiden door zich uit te geven als een niet-begeleide minderjarige terwijl uit de conclusie van het medisch onderzoek dd. 11.05.2015 blijkt dat betrokkene meerderjarig is. Toen betrokkene er tijdens zijn gehoor van 10.06.2015 op werd gewezen dat uit het leeftijdsonderzoek van 11.05.2015 blijkt dat hij ouder is dan 18 jaar en dus geen 16 zoals hij zelf verklaarde, stelde betrokkene dat zijn ouders hem gezegd hebben dat hij 16 jaar en dat hij dan ook 16 jaar is (DVZ, vraag 4). Met betrekking tot deze verklaring dient echter te worden opgemerkt dat uit de conclusie van het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene ouder is dan 18 jaar waarbij betrokkene op 11.05.2015 een leeftijd had van 20,3 jaar met een standaardafwijking van een 2 tal jaar. De verklaring van betrokkene dat zijn ouders hem gezegd hebben dat hij 16 jaar is en dat hij dan ook 16 jaar is, is niet van die aard om hetgeen hierboven werd uiteengezet in een ander daglicht te plaatsen. Bovendien blijkt uit het antwoord van de Hongaarse autoriteiten van 01.06.2015 op het Belgische informatieverzoek op basis van art. 34 van de Dublin-III-Verordening eveneens dat betrokkene in Hongarije bij de registratie van zijn asielverzoek 06.01.1997 heeft opgegeven als geboortedatum. Het is op zijn minst merkwaardig te moeten vaststellen dat betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.06.2015 stelt dat zijn ouders gezegd hebben dat hij 16 jaar is en dat hij dan dus ook 16 jaar is terwijl betrokkene in Hongarije een leeftijd heeft opgegeven waardoor hij in Hongarije ouder is dan 18 jaar. Dergelijke verklaringen komen de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene alleszins niet ten goede. Met betrekking tot de Taskara (n° 2900479) die betrokkene tijdens zijn gehoor aanbracht dient bovendien te worden opgemerkt dat deze Taskara stelt dat betrokkene 16 jaar oud was in 2014. De informatie op deze Taskara staat echter haaks op de gegevens die betrokkene in 2015 in Hongarije opgaf en waarbij hij als geboortedatum 06.01.1997 heeft opgegeven en komt geenszins overeen met de resultaten uit het leeftijdsonderzoek van 11.05.2015 waaruit blijkt dat betrokkene op die datum een leeftijd had van 20,3 jaar met een standaardafwijking van een 2-tal jaar. Er

dient dan ook te worden opgemerkt dat deze aangehaalde Taskara niet van die aard is om de conclusie van het leeftijdsonderzoek dd. 11.05.2015 te wijzigen waaruit blijkt dat betrokkene ouder is dan 18 jaar. Bovendien blijkt uit informatie waarover de DVZ beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene werd toegevoegd immers dat alle Afghaanse documenten op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn, zowel originele als vervalste documenten. Door het gebruiken van verschillende persoonsgegevens zoals geboortedata in verschillende landen en het ontbreken van enig authentiek identiteitsbewijs, maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten onmogelijk om zijn ware identiteit te achterhalen. Betrokkene slaagt er derhalve niet in om zijn ware identiteit te bewijzen. Door het gebruiken van verschillende leeftijden in verschillende landen ondergraaft betrokkene bovendien de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen op cruciale wijze.

Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat zijn vingerafdrukken wel ergens genomen werden maar dat hij niet weet waar dit was en dat hij niet weet of hij er asiel heeft aangevraagd en dat hij er geen interview heeft gehad en dus denkt dat hij geen asiel heeft aangevraagd, dient te worden opgemerkt dat uit de codering in het Eurodacverslag van 04.05.2015, met name HU1330011696964 blijkt dat er voor betrokkene wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale-Eenheid van het Eurodacsysteem en dit nadat de vingerafdrukken van betrokkene voordien door de Hongaarse autoriteiten in de Centrale Eenheid werden geregistreerd ten gevolge een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Staten. De codering '1' na de landencode HU verwijst immers zoals vastgelegd in art. 2.3 van de Verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, op een asielaanvraag. Dat betrokkene dan ook geen asiel gevraagd zou hebben in Hongarije of deze intentie in Hongarije niet kenbaar heeft gemaakt en hier niets van zou weten, is niet aannemelijk. De Hongaarse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Hongaarse autoriteiten. Bovendien stelden de Hongaarse autoriteiten in hun antwoord van 01.06.2015 op het Belgische informatieverzoek op basis van art. 34 van de Dublin-III-Verordening dat betrokkene in Hongarije wel degelijk asiel heeft aangevraagd maar dat hij na de registratie van zijn asielverzoek zeer snel verdween en dat zijn asielverzoek nog niet het voorwerp is geweest van een inhoudelijke beoordeling. De Hongaarse autoriteiten stellen in hun antwoord op het Belgische informatieverzoek op basis van art. 34 van de Dublin-III-Verordening eveneens dat betrokkene in Hongarije bij de registratie van zijn asielverzoek 06.01.1997 heeft opgegeven als geboortedatum.

Rekening houdende met de conclusie van het leeftijdsonderzoek van 11.05.2015 waaruit blijkt dat betrokkene meerderjarig is en rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 04.05.2015 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Hongaarse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem werden geregistreerd in eerste instantie in het kader van een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Staten en vervolgens in het kader van een verzoek tot internationale bescherming, werd voor betrokkene op 17.06.2015 een terugnameverzoek aan de Hongaarse autoriteiten overgemaakt op de basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening. Op 09.09.2015 werden de Hongaarse autoriteiten er via een Tacit-Agreement op gewezen zij op basis van art. 25§2 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 25§1 van de Dublin III-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 17.06.2015 op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening werd overgemaakt. Met betrekking tot deze tacit-agreement van 09.09.2015 dient te worden opgemerkt dat de Hongaarse autoriteiten op 23.06.2015 de Dublin-Staten informeerden dat indien er twee dagen na het verstrijken van de antwoordtermijnen vervat in art. 25§1 en 27§1 nog geen expliciet terug- of overnameakkoord werd gegeven dit beschouwd moet worden als een expliciet akkoord en dat de Hongaarse autoriteiten enkel zouden reageren indien Hongarije niet de verantwoordelijke Lid-Staat is of indien er een tacit-agreement overgemaakt zou worden waarop initieel reeds een weigering werd gestuurd. Aangezien de Hongaarse autoriteiten inzake het terugnameverzoek geen expliciete weigering hebben verstuurd dient dan op basis van het voorgaande te worden vastgesteld dat de Hongaarse autoriteiten zich verantwoordelijk achten voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene op basis van art. 18§1.b van de Dublin-III-Verordening. De Hongaarse autoriteiten stelden in hun antwoord van 01.06.2015 op het Belgische informatieverzoek op basis van art. 34 van de Dublin-III-Verordening bovendien dat betrokkene in Hongarije wel degelijk asiel heeft aangevraagd maar dat hij na de registratie van zijn asielverzoek zeer snel verdween en dat zijn asielverzoek nog niet het voorwerp is geweest van een inhoudelijke beoordeling.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en

door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/EU/95 en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/EU/95 of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Hongarije en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Hongarije, zouden kunnen rechtvaardigen, stelde betrokkene tijdens zijn gehoor op 10.06.2015 dat hij de voorkeur geeft aan de mensen in België en dat het goede mensen zijn en dat de mensen in dat andere land veel te eng waren en dat ze te veel ruzie aan het maken waren en het geen goede mensen zijn (DVZ, vraag 36).

Met betrekking tot deze opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten, dient te worden opgemerkt betrokkene niet aannemelijk maakt waar deze opgegeven redenen een verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten. Betrokkene verklaarde bovendien zelf dat hij één nacht in Hongarije verbleven heeft en dat het de keuze van de smokkelaar was om uit Hongarije te vertrekken (DVZ, vraag 40). Dat de smokkelaar besliste om te vertrekken uit Hongarije, houdt echter geen verband met de omstandigheden van opvang en van behandeling door de Hongaarse autoriteiten en is derhalve niet gerechtvaardigd. Met betrekking tot de verklaring dat het de keuze van de smokkelaar was om uit Hongarije te vertrekken en naar België te komen dient bovendien te worden opgemerkt dat het volgen van de smokkelaar van betrokkene of betrokkene zelf in diens keuze van het land waar betrokkene asiel wil vragen of zou moeten aanvragen van de smokkelaar, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene of diens smokkelaar, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. De door betrokkene opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden. Met betrekking tot het gegeven dat Hongarije momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Hongaarse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Hongarije dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Hongarije wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA – Asylum Information Database, up to date as of 17.02.2015; last updated 21.03.2015; ECRI, "Rapport de L'ECRI sur la Hongrie – 5ième cycle de monitoring", publicatie 09.06.2015; Grusa Matevzic, "Dublin II Regulation National Report – Hungary", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, October 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia – Update.",

UNHCR, Bureau for Europe, December 2012; "Mol Hungary, "The Ministry of Interior's response to UNHCR's note on asylum seekers.", Website of the Hungarian Government, 11 October 2012; UNHCR, "Comments and recommendations on the draft modification of certain migration-related legislative acts for the purpose of legal harmonisation", 12.04.2013, UNHCR, BAMF, "Stellungnahme Ungarn", Verwaltungsgericht München, 30.12.2013; Amnesty International – Annual Report 2014/15 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2015; Amnesty International – Annual Report 2013 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2014; Amnesty International – Annual Report 2012 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2013; Country Reports on Human Rights Practices for 2013 – Hungary, US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2014; Country Reports on Human Rights Practices for 2012 – Hungary; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2013; HCC, "Building a legal fence – Changes to Hungarian asylum law jeopardise access to protection in Hungary", information note, 07.08.2015; HCC, No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary", Information Note, 18.09.2015; Amnesty International "Europe's Borderlands: Violations against refugees and migrants in Macedonia, Serbia and Hungary". July 2015; UNHCR, urges Hungary not to amend asylum system in haste" van 3 July 2015 (www.unhcr.org/559641846), EASO, "Description of the Hungarian asylum system", 18.05.2015; Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., "Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary", AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Hongarije of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Hongarije automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Hongarije omwille van structurele tekortkomingen in het Hongaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Uit een grondige analyse van de vermelde rapporten blijkt weliswaar dat de Hongaarse asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Hongarije voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn door de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Servisch-Hongaarse maar uit deze rapporten met betrekking tot Hongarije blijkt niet dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de asielprocedure door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn maar dat deze terug te brengen zijn tot de plotselinge en tijdelijk massale instroom van asielzoekers. Verder dient wat betreft het rapport van Amnesty International van juli 2015 (Amnesty International "Europe's Borderlands: Violations against refugees and migrants in Macedonia, Serbia and Hungary") te worden opgemerkt dat er in het rapport een aantal incidenten worden aangehaald met betrekking tot Hongarije maar uit dit rapport blijkt eveneens dat de Hongaarse autoriteiten geenszins op systematische en/of georganiseerde wijze gebruik zouden maken van buitensporig geweld tegen asielzoekers en/of vreemdelingen louter en alleen omdat zij asielzoeker of vreemdeling zijn. Met betrekking tot de meest recente publicaties van het HCC, met name "Building a legal fence – Changes to Hungarian asylum law jeopardise access to protection in Hungary" (HCC, "Building a legal fence – Changes to Hungarian asylum law jeopardise access to protection in Hungary", information note, 07.08.2015) en « No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary" (HCC, No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary", Information Note, 18.09.2015) dient te worden opgemerkt dat deze nota's gaan over de wetswijzigingen die vanaf 01.08.2015 zijn ingegaan waardoor het mogelijk wordt om gemaakt om een

lijst van veilige derde landen en veilige landen van herkomst op te stellen en over de wetswijzigingen die nog in de pijplijn zitten en dat het HHC over een aantal aspecten van deze wijzigingen haar bezorgdheid uit en haar standpunt meegeeft. Echter, wat deze nota's betreft, is de DVZ niet vaan oordeel dat de situatie in Hongarije dusdanig gewijzigd is dat er momenteel sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de Hongaarse asielprocedure of de opvang van asielzoekers waardoor een overdacht aan Hongarije in strijd zou zijn met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Met betrekking tot de publicatie van het UNHCR van 03.07.2015 (UNHCR urges Hungary not to amend asylum system in haste" van 3 july 2015 (www.unhcr.org/559641846) dient te worden opgemerkt dat het UNHCR in deze mededeling stelt dat ze zeer bezorgd is over een aantal voorstellen om de asielwetgeving in Hongarije aan te passen en waarbij het UNHCR de Hongaarse autoriteiten vraagt om het asielsysteem niet overhaast aan te passen en zich daarbij eveneens te houden aan de geldende Europese en internationale regels. Het UNHCR stelt in deze mededeling geenszins dat ze tegen de wetswijzigingen zijn maar wel dat de nodige voorzichtigheid aan de dag gelegd wordt bij het aanpassen van de wetgeving. Wat betreft de actuele situatie waarbij er momenteel een extreem hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Servisch-Hongaarse grens ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Hongaarse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Comité opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA – Asylum Information Database, up to date as of 21.03.2015) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen. Wat betreft de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers dient er gewezen te worden het rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve inhoudelijke beslissing, zoals voor betrokkene het geval blijkt te zijn aangezien de Hongaarse autoriteiten in hun antwoord van 01.06.2015 op het Belgische informatieverzoek op basis van art. 34 van de Dublin-III-Verordening stelden dat betrokkene na zijn asielaanvraag in Hongarije zeer snel verdween en dat zijn asielverzoek nog niet het voorwerp is geweest van een inhoudelijke beoordeling. Rekening houdende met het gegeven dat voor betrokkene op 17.06.2015 een terugnameverzoek aan de Hongaarse autoriteiten overgemaakt op de basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening en de Hongaarse autoriteiten op 09.09.2015 er via een Tacit-Agreement op gewezen werden dat zij op basis van art. 25§2 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 25§1 van de Dublin III-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 17.06.2015 op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening werd overgemaakt en rekening houdende met de informatie van de Hongaarse autoriteiten van 23.06.2015 waarbij de Hongaarse autoriteiten de Dublin-Staten informeerden dat indien er twee dagen na het verstrijken van de antwoordtermijnen vervat in art. 25§1 en 27§1 nog geen expliciet terug- of overnameakkoord werd gegeven dit beschouwd moet worden als een expliciet akkoord en dat de Hongaarse autoriteiten enkel zouden reageren indien Hongarije niet de verantwoordelijke Lid-Staat is of indien er een tacit-agreement overgemaakt zou worden waarop initieel reeds een weigering werd gestuurd. Aangezien de Hongaarse autoriteiten inzake het terugnameverzoek op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening geen expliciete weigering hebben verstuurd dient dan op basis van het voorgaande te worden vastgesteld dat de Hongaarse autoriteiten zich verantwoordelijk achten voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene op basis van art. 18§1.b van de Dublin-III-Verordening. de Hongaarse autoriteiten stelden in hun antwoord van 01.06.2015 op het Belgische informatieverzoek op basis van art. 34 van de Dublin-III-Verordening bovendien dat betrokkene in Hongarije wel degelijk asiel heeft aangevraagd maar dat hij na de registratie van zijn asielverzoek zeer snel verdween en dat zijn asielverzoek nog niet het voorwerp is geweest van een inhoudelijke beoordeling. Het mag op basis van het voorgaande dan voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk zijn dat de Hongaarse autoriteiten betrokkene terugnemen op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening hetgeen aantoon dat er een inhoudelijke beoordeling van het eerste asielverzoek zal uitgevoerd worden aangezien de Hongaarse autoriteiten in hun informatie van 01.06.2015 stellen dat het asielverzoek van betrokkene nog niet inhoudelijk werd onderzocht en er dan ook geen sprake is van een meervoudige of navolgende asielaanvraag. Deze informatie waaruit blijkt dat er nog geen inhoudelijk beoordeling van het asielverzoek heeft plaatsgevonden toon eveneens aan dat het asielverzoek van betrokkene niet is afgewezen laat staan dat er een definitieve afwijzing van

het asielverzoek is geweest, in tegendeel. Er kan bijgevolg juridisch gezien geen sprake kan zijn van een meervoudige of navolgende asielaanvraag. Dit wordt bovendien bevestigd in het door EASO gepubliceerde “Description of the Hungarian asylum system” van 18.05.2015. Hierin word namelijk duidelijk aangegeven wat er dient beschouwd te worden als navolgende of meervoudige (subsequent) aanvraag , met name een nieuwe aanvraag die volgt nadat een eerder verzoek tot internationale bescherming definitief werd afgewezen. In het door EASO gepubliceerde rapport wordt trouwens verder gesteld dat personen die worden overgedragen in het kader van de Dublin-III-Verordening zonder meer als verzoeker voor internationale bescherming worden beschouwd en dat enkel die personen waarbij een eerder verzoek tot internationale bescherming het voorwerp heeft uitgemaakt van een inhoudelijke behandeling en waarbij een definitieve beslissing tot afwijzing van het verzoek tot internationale bescherming genomen werd door de Hongaarse autoriteiten, zoals uiteengezet in art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening, beschouwd worden als mensen die een meervoudige of navolgende aanvraag indienen. Uit het door EASO gepubliceerde rapport blijkt bovendien dat personen in wiens verzoek tot internationale bescherming nog geen inhoudelijke beoordeling heeft plaatsgevonden opnieuw in de gewone asielprocedure terechtkomen om tot een inhoudelijke beoordeling te kunnen overgaan en dat dit eveneens het geval is voor personen waarbij de asielprocedure werd stopgezet of onderbroken omdat ze verdwenen bleken te zijn maar dat de personen waarbij de asielaanvraag werd stopgezet onderbroken omdat ze verdwenen waren en die in het kader van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen eveneens als een eerste asielaanvraag behandeld worden op voorwaarde dat er geen definitieve afwijzing van het asielverzoek heeft plaatsgevonden op grond van een inhoudelijke behandeling van het asielverzoek zoals bepaald in art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening. Hieruit volgt dat personen die aan Hongarije op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen niet beschouwd worden als personen die een navolgend verzoek of meervoudige asielaanvraag indienen en dat deze asielaanvraag door de Hongaarse autoriteiten als een eerste aanvraag wordt behandeld en het voorwerp zal uitmaken van een inhoudelijk onderzoek van de asielmotieven (EASO; “Description of the Hungarian asylum system”, 18.05.2015, p. 5-6 & 19-20). Wat betreft het rapport van AIDA van 27.10.2015 (Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., “Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary”, AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015) dient te worden opgemerkt dat deze publicatie voornamelijk handelt over de nieuwe procedure aan de grens die door de Hongaarse autoriteiten werd ingevoerd. Er wordt in deze publicatie eveneens verwezen naar hogerop aangehaalde publicatie van EASO en er wordt eveneens gevraagd om extra voorzichtig te zijn om personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening zouden worden overgedragen en die mogelijks eventueel het voorwerp zouden kunnen uitmaken van een beslissing tot weigering van in overwegingname van hun asielverzoek omdat het een meervoudige of navolgende aanvraag betreft en waarbij eventueel of mogelijks een risico zou bestaan dat ze misschien worden verwijderd naar Servië of een derde land. Dit is voor betrokkene echter niet aan de orde aangezien er nog geen inhoudelijke beoordeling van zijn asielverzoek heeft plaatsgevonden en dit voor betrokkene niet van toepassing is. Bovendien kent Hongarije onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering waartoe betrokkene zich kan richten indien dit nodig is. Het feit dat Hongarije het terugnameverzoek stilzwijgend heeft ingewilligd op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening, hetwelk ziet op een de terugname van een asielzoeker, wiens verzoek bij de bij de verantwoordelijke Lid-Staat in behandeling is, impliceert op zichzelf al dat de behandeling van het asielverzoek van betrokkene in Hongarije zal worden verdergezet en op basis vervat in de Hongaarse informatie van 01.06.2015 blijkt dat zijn asielverzoek inhoudelijk zal worden behandeld. Wat betreft de vigerende Hongaarse wetgeving vanaf 01.07.2013 waarbij de Hongaarse wetgeving de mogelijkheid tot detentie van asielzoekers voorziet er benadrukt dient te worden dat deze amendementen betreffende detentie de motieven omschrijven voor detentie van asielzoekers en op zich niet impliceren dat asielzoekers, die het voorwerp uitmaken van een overdracht aan Hongarije volgens de bepalingen van Verordening 604/2013, systematisch of in grote mate zullen worden vastgehouden. Wat betreft de nieuwe Hongaarse asielwetgeving die op 15.09.2015 in werking treedt, dient te worden opgemerkt dat op basis van deze nieuwe wetgeving niet gesteld kan worden dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter en alleen omdat men in Hongarije asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren. Wat betreft het gegeven dat Hongarije onder de nieuwe wetgeving uitgeprocedeerde asielzoekers eventueel zal overdragen aan Servië indien zij via dat land Hongarije zijn binnengekomen, dient te worden opgemerkt dat er geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat betrokkene aan Servië zal worden overgedragen. Bovendien kent Hongarije onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering waartoe betrokkene zich kan richten indien dit nodig is. Wat betreft de toepassing en

uitvoering van de Dublin-III-Verordening dient te worden opgemerkt dat de bevoegde Hongaarse autoriteiten op 24.06.2015 naar de andere Dublin-Staten gecommuniceerd hebben dat er geen sprake is van een opschorting of stopzetting van de Dublin-III-Verordening of van haar Europese verplichtingen. Deze informatie is in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Met betrekking tot de gepubliceerde berichtgeving in diverse analoge en digitale media over de immense instroom van vluchtelingen en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient bovendien te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2011/EU/95 en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2011/EU/95 of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2011/EU/95 of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te dergelijke structurele tekorten vertonen waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van de aangehaalde informatie echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Hongarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van het hierboven aangehaalde rapport kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van het desbetreffende rapport wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Op basis van deze informatie en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Hongarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op

geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Hongarije er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) kalenderdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat uit het leeftijdsonderzoek van 11.05.2015 blijkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde met betrekking tot familieleden in België of Europa eveneens dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, verklaarde betrokkene dat hij naar Europa wilde komen en dat het niet uitmaakt of het in België is of ergens anders en dat het de smokkelaar was die hem naar hier bracht (DVZ, vraag 34) en dat de smokkelaar dit is. Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen specifieke reden opgeeft om precies in België asiel aan te vragen. Betrokkene verklaarde dat het de smokkelaar is die hem naar België bracht. Er dient daar aangaande te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene of diens smokkelaar in diens keuze van het land waar betrokkene asiel wil vragen of zou moeten aanvragen van de smokkelaar, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene of diens smokkelaar, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.06.2015 dat de dokter gezegd heeft dat hij zwarte koorts heeft (DVZ, vraag 35). Echter, in het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat de dokter gezegd zou hebben dat hij zwarte koorts heeft, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Hongarije de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Hongarije indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier geen elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde redenen of elementen voorhanden waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Hongarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Hongarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/EU/95, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 25§1, art. 25§2 en 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013.

Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾ tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden

naar Hongarije waar hij aan de bevoegde Hongaarse autoriteiten zal worden overgedragen op de internationale luchthaven Liszt Ferenc te Boedapest .”

Op 3 november 2015 wordt ten opzichte van verzoeker de beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering

wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15,

tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij zet dit als volgt uiteen:

“EERSTE EN ENIGE MIDDEL

A. Geschonden bepalingen

- Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM);
- Artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM);

Artikel 3 van het EVRM stelt dat “Verbod van foltering - Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Artikel 13 van het EVRM stelt dat “Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel - Één ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie”.

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat-vluchteling door een Lidstaat naar een andere Lidstaat in toepassing van de Dublin II-verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren.

Het EHRM heeft bijgevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaat-vluchteling in een land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland § 75; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66; RvV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, 6132. RvV 22 NOVEMBER 2011 arrest NR. 70.385)).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden.

Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148; RvV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Daarenboven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers in de zin van verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen

om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (HvJ, 21 december 2011, C-411/10).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (ERHM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering/Verenigd Koninkrijk, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, Crus Varas en anderen/Zweden, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 74. EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi/Italië, § 125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 212).

Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering.

Het feit dat een verwijdering voort zou vloeien uit Europese of bilaterale overeenkomsten of het feit dat een persoon niet nadrukkelijk de risico's zelf naar voren brengt ontslaat een Lidstaat niet van de verplichting om zich te vergewissen van de risico's bij verwijdering (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, MSS/Griekenland en België, in het bijzonder § 344 e.v.; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirschi en anderen/Italië, in het bijzonder § 122 e.v.).

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet-EU) vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, 6 78. EHRM 28 februari 2008. Saadi/Italië, § 128-129; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine. RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar de kandidaat-vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 99-100; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Het instellen van een beroep mag in de zin artikel 13 EVRM niet worden belemmerd door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waar er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van het beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Daarenboven vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011 MSS/België en Griekenland §293, EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

B. Toepassing in onderhavig geval

1. Opvangomstandigheden bij een terugkeer naar Hongarije

Verzoeker werd bij zijn reis door Hongarije gedwongen om zijn vingerafdrukken te geven en dit gebeurde onder geweld van de politie. Hij werd geslagen en na het afnemen van de vingerafdrukken

werd hij op straat gegooid. Hij wil dan ook zeker niet meer terug naar Hongarije waar hij geen opvang kreeg en opnieuw het risico loopt om het slachtoffer te worden van onmenselijke en vernederende behandelingen.

Verzoeker verklaart dit politiegeweld vermeld te hebben tijdens zijn eerste interview bij de DVZ. De DVZ verklaart in de bestreden beslissing het volgende over de reden waarom verzoeker niet terug wil naar Hongarije: "Verzoeker verklaarde dat hij de voorkeur geeft aan de mensen in België en dat het goede mensen zijn en dat de mensen in dat andere land veel te eng waren en dat ze te veel ruzie aan het maken waren en het geen goede mensen zijn".

Wat betreft het risico op onmenselijke en vernederende behandelingen bij een terugkeer naar Hongarije, verklaart de DVZ: "Met betrekking tot het gegeven dat Hongarije momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Hongaarse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld."

"Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art.3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Hongarije dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Hongarije wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art.3 van het EVRM (...) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Hongarije of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Hongarije automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art.3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn."

"Uit een grondige analyse van de vermeldde rapporten blijkt weliswaar dat de Hongaarse asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Hongarije voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn door de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Servisch-Hongaarse maar uit deze rapporten met betrekking tot Hongarije blijkt niet dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de asielprocedure door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn maar dat deze terug te brengen zijn tot de plotselinge en tijdelijk massale instroom van asielzoekers."

De DVZ verwijst naar het rapport van Amnesty International van juli 2015 ("Europe's Borderlands: Violations against refugees and migrants in Macedonia, Serbia and Hungary") om te stellen dat "de Hongaarse autoriteiten geenszins op systematische en/of georganiseerde wijze gebruik zouden maken van buitensporig geweld tegen asielzoekers en/of vreemdelingen louter en alleen omdat zij asielzoeker of vreemdeling zijn."

De DVZ erkent dus de problemen betreffende de opvang van en het geweld tegen asielzoekers in Hongarije, maar stelt dat dit niet automatisch gebeurt en niet louter en alleen omdat zij asielzoeker of vreemdeling zijn. Omdat dit niet automatisch gebeurt en niet louter en alleen omdat zij asielzoeker of vreemdeling zijn, ziet de DVZ geen risico op een schending van artikel 3 EVRM. Dit lijkt een redenering te zijn die weinig tot geen garanties biedt op een bescherming tegen het risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoeker medisch onderzocht werd en dat de dokter hem vertelde dat hij zware koorts had. Bij het opvragen van het medisch dossier van verzoeker blijkt echter dat de dokter Hepatitis B heeft vastgesteld bij verzoeker. Verzoeker heeft dan ook medische zorgen nodig die bij een terugkeer naar Hongarije niet noodzakelijk aanwezig zullen zijn.

Rapporten tonen namelijk aan dat het verzorgen van specifieke noden van asielzoekers sterk afhankelijk zijn van de asiel officer ter plaatse en dat specifieke noden vaak niet voldaan kunnen worden omwille van de overbevolking in de opvangcentra .

Dat bovendien tot tweemaal toe aan het transitcentrum te Steenokkerzeel om het meest recente medische verslag werd gevraagd en dit niet werd overgemaakt, ondanks het feit dat verzoeker dat zelf

meermaals vroeg en ondanks aldus tweemaal schriftelijk verzoek daartoe van zijn arts (medisch resultaat van onderzoek bij aankomst in gesloten centrum – en dus meest recente onderzoek- kon dus niet worden beoordeeld door raadsman van verzoeker).

Risico op detentie

Verzoeker kreeg bij zijn reis door Hongarije helemaal geen opvang, hij werd door de politie gewoon op straat gegooid.

Wat er met verzoeker bij een terugkeer naar Hongarije zal gebeuren is onduidelijk.

De DVZ vermeldt in bestreden beslissing dat wat betreft “de vigerende Hongaarse wetgeving vanaf 01.07.2013 waarbij de Hongaarse wetgeving de mogelijkheid tot detentie van asielzoekers voorziet er benadrukt dient te worden dat deze amendementen betreffende detentie de motieven omschrijven voor detentie van asielzoekers en op zich niet impliceren dat asielzoekers, die het voorwerp uitmaken van een overdracht aan Hongarije volgens de bepalingen van Verordening 604/2013, systematisch of in grote mate zullen worden vastgehouden.”

Rapporten tonen aan dat het plaatsnemen van asielzoekers in een open of een gesloten centrum op een zeer arbitraire manier gebeurt :

“Il a été dit que le placement en accueil ouvert ou en unité de détention dépend des places disponibles sur le moment, ce qui est un signe d'arbitraire.”

Uit andere rapporten blijkt dat een asielzoeker die onder de Dublin-III-Verordening teruggestuurd wordt naar Hongarije het risico loopt gedetineerd te worden. Zo stelt het AIDA rapport over Hongarije van 17 februari 2015 het volgende:

“Between January and July 2013 (...) Asylum seekers, who were returned to Hungary under the Dublin Regulation, were not detained either, unless they already had a closed case in Hungary.”

“From 1 July 2013, pursuant to Act XCII of 2013, the Asylum Act provides for ‘asylum detention’. These amendments provide the grounds for detention of asylum seekers, applicable also to those who submit their first asylum application immediately upon apprehension or return in the Dublin procedure.”

Een ander rapport van het Hungarian Helsinki Committee van mei 2014 , beschrijft de wijzigingen in de Hongaarse wetgeving :

“In July 2013, by means of Act XCIII of 2013, amendments to the Asylum Act entered into force, providing grounds for detention of asylum seekers. According to the new provisions of the Asylum Act :

‘Section 31/A : The refugee authority may detain an asylum seeker whose right of residence is only based on the submission of an application for recognition if :

- a. the identity or nationality of the person seeking recognition is uncertain, in order to establish it ;*
- b. the person seeking recognition has hid from the authority or has obstructed the course of the asylum procedure in another manner ;*
- c. there are well-founded grounds for presuming that the person seeking recognition is delaying or frustrating the asylum procedure or presents a risk of absconding, in order to establish the data required for conducting the asylum procedure ;*
- d. the detention of the person seeking recognition is necessary to protect national security, public safety or – in the event of serious repeated violations of the rules of the compulsory designated place of stay – public order ;*
- e. the application has been submitted in an airport procedure ; or*
- f. the person seeking recognition has not fulfilled his or her obligation to appear on summons, and is thereby obstructing the Dublin procedure.’*

The ground most commonly used is the ground (c) – risk of absconding, sometimes in combination with the ground (a) – identification. The Hungarian Helsinki Committee (HHC) has not yet seen any detention ordered with other than these two grounds invoked. The risk of absconding is defined in Section 36/E of Governmental Decree 301/2007 as : the risk of escape of a third-country national exists if the third-country national does not cooperate with the authorities during the immigration proceedings, in particular if

- a. s/he refuses to make a statement or sign the documents ;*
- b. s/he supplies false information in connection with his/her personal data ; or*
- c. based on his/her statements, it is probable that s/he will depart for an unknown destination, therefore there is reasonable grounds for presuming that s/he will frustrate the realization of the purpose of the asylum procedure (including Dublin procedure).*

The HHC observes that the assessment whether it is probable that a person will depart for an unknown destination is sometimes done in a very arbitrary way. For example, the HHC came across the detention orders where it was considered that someone presents a risk of absconding if to the question which was their destination country they answer that they wanted to come to the EU and do not explicitly mention Hungary."

Een ander rapport van AIDA, getiteld *Grounds for detention – Hungary*, vervolgt over de detentie van asielzoekers in Hongarije :

"Asylum detention may only be ordered on the basis of assessment of the individual's circumstances and only if its purpose cannot be achieved by applying less coercitive alternatives to detention. The HHC's experience shows that the detention orders lack individual assessments and alternatives are not properly examined. The necessity and proportionality tests are not used. The orders only state that alternatives are not possible in a concrete case, but there is no explanation why." ;

(...)

"The Council of Europe Human Rights Commissioner, in his report following his visit to Hungary in July 2014, states that he remains particularly worried by the arbitrariness which characterises the asylum detention regime. Although the law specifies that an individual assessment should take place, in practice asylum seekers are reportedly detained according to criteria such as the availability of places in detention centres or the nationality of the asylum seeker. In addition, the Commissioner is concerned by the lack of effective judicial review."

Er moet dus rekening gehouden worden met de gegevens ter plaatse wat betreft het concrete risico op detentie van een asielzoeker bij het terugsturen naar Hongarije. Op basis van AIDA – Country Report : Hungary, van 17 februari 2015 kunnen we zeker niet stellen dat de asielzoeker geen risico loopt vastgehouden te worden.

Een rapport van het Hungarian Helsinki Committee van mei 2014 "Information note on asylum-seekers in detention and in Dublin procedures in Hungary" bevestigt het verhoogde risico van de asielzoekers die onder de Dublin-III-Verordening vallen en die teruggestuurd worden naar Hongarije :

"Despite the improvement since January 2014 that now guarantees the right to stay in Hungary until a final decision has been taken on the asylum claim, asylum-seekers with a subsequent application do not have a right to the same reception conditions and the right to work as other asylum-seekers if :

- the subsequent asylum application that was submitted after the adoption of a final decision of discontinuation with respect to the previous application and the subsequent application is found inadmissible or manifestly unfounded ;
- the subsequent application was submitted after a final rejection of the previous application ;
- the subsequent application that was submitted after the adoption of a final decision of discontinuation with respect to the previous application and the Hungarian authority or court in its latest decision decided that the prohibition of refoulement did not apply.

In practice, asylum-seekers in above mentioned cases are usually placed in the OIN-run "community shelter" in Balassagyarmat where they can stay up to 2 months. Since November 2013, more and more residents have exhausted the maximum period of stay in the community shelter and the risk of homelessness and destitution has become a reality for many subsequent applicants.

The HHC finds it especially disturbing that such asylum-seekers face having to await the result of their asylum procedure in the street, in destitution and poverty, although they could be eventually recognized as refugees with all the benefits that this status affords.

Dublin returnees can be placed in asylum detention if one of the grounds for asylum detention under Section 31/A of Asylum Act prevail."

Artikel 31/A van de Hongaarse voorziet, zoals supra vermeld werd, dat een asielzoeker gedetineerd wordt wanneer er bijvoorbeeld een risico bestaat op vluchten, wanneer zijn identiteit vastgesteld moet worden of als de persoon ondergedoken is voor de autoriteiten of op één of andere manier de asielprocedure belemmerd heeft.

In casu is meneer B. uit Hongarije gevlucht en heeft hij zich dus onttrokken aan de asielprocedure in Hongarije en heeft hij dus impliciet afgezien van de asielaanvraag.

Op basis van deze elementen moeten we dus vaststellen dat verzoeker het risico loopt gedetineerd te worden bij zijn terugkeer naar Hongarije.

Detentieomstandigheden

De detentieomstandigheden in Hongarije zijn zo slecht dat ze inhouden dat verzoeker het risico loopt op onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM.

Het AIDA rapport *Detention Conditions – Hungary*, beschrijft in detail de omstandigheden in een gesloten centrum in Hongarije:

“Despite the gradually improving detention conditions, the widespread police brutality reported in immigration detention centres, the unregulated use of isolated detention as a disciplinary measure, poor health assistance, collective punishment, shortening of time allowed to be spent outdoors, for meals or use of internet, were all areas of concern. It should be also noted that the police staff working in the immigration detention facilities continue to carry batons, handcuffs and pepper spray in a visible manner while performing their duties. This practice has already been criticised by the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment in its report in relation to its periodic visits conducted in 2005 and 2009.”

“However, medical care provided in the immigration detention facilities is often criticised by detainees. They rarely have access to specialist medical care when requested and are only taken to hospital in emergency cases. They complain about receiving the same medication for a range of different medical problems (e.g. sleeping pills, aspirin). Language barrier is also an issue.”

“Legislation assures a one-hour access to open air per day. According to the detainees, this time is often shortened or not assured at all, depending on the availability of sufficient guards and their willingness.”

“Asylum detention facilities are managed by the Office of Immigration and Nationality (OIN). The security in the centres is carried out by the police and they are trained. However, there are complaints of aggressive behaviour of the security guards in all the centres.”

“According to the information gathered during the annual participatory field assessment processes conducted with specific regard to age, gender and diversity (AGD) under the auspices by the UNHCR Regional Representation for Central Europe in September 2013, the residents of asylum detention facilities complained about inadequate housing conditions. The detention facility in Debrecen is not fully equipped yet, in Békéscsaba some of the toilets are lacking doors. There, some taps are not operating and therefore access to hot water is not ensured. In Nyírbátor, the residents reported that they do not receive cleaning equipment and detergents to clean the toilet and the showers. They complained about the quality of the water which stinks, dries their skin and causes skin irritations. In Békéscsaba, the windows and doors of the community areas cannot be closed, cooling the building and often resulting in windows breaking.”

Een rapport van de Europese Commissie tegen racisme en onverdraagzaamheid, gepubliceerd op 9 juni 2015, geeft een stand van zaken over de situatie van asielzoekers in Hongarije. Dit rapport bevestigt eveneens de erbarmelijke detentieomstandigheden in Hongarije:

“116. Des ONG ont indiqué que la détention se passe dans de très mauvaises conditions de vie, sans accès à l'assistance judiciaire ou à l'appui de la société civile. Les gardiens maltraitent les détenus, selon lesquels les voies de fait, les insultes et le harcèlement ne seraient pas rares. Selon un rapport du HCR, les demandeurs d'asile sont menottés et tenus en laisse lorsqu'ils sont escortés en dehors du centre. De plus, la détention imposée de façon arbitraire pourrait compromettre leur demande de protection internationale. Des émeutes et des grèves de la faim ont eu lieu dans certaines unités en protestation contre la détention. L'ECRI observe qu'en octobre 2013, la Commission européenne a lancé une procédure d'infraction contre la Hongrie en raison de doutes sur sa législation et ses pratiques en matière d'asile, notamment les conditions d'accueil et le recours à la détention ; des pourparlers sont en cours avec les autorités.”

Verzoeker loopt dus het risico bij een terugkeer naar Hongarije het slachtoffer te worden van onmenselijke en vernederende behandelingen die een schending uitmaken van artikel 3 EVRM.

2. Risico bij nieuwe asielaanvraag

De Hongaarse autoriteiten stelden in hun antwoord op het Belgische informatieverzoek dat verzoeker in Hongarije asiel heeft aangevraagd, maar dat hij na de registratie van zijn asielverzoek zeer snel verdween en dat zijn asielverzoek nog niet het voorwerp is geweest van een inhoudelijke beoordeling. De DVZ concludeert hieruit dat het mag “voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk zijn dat de Hongaarse autoriteiten betrokkene terugnemen op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening hetgeen aantoonde dat er een inhoudelijke beoordeling van het eerste asielverzoek zal uitgevoerd worden aangezien de Hongaarse autoriteiten in hun informatie van 01.06.2015 stellen dat

het asielverzoek van betrokkene nog niet inhoudelijk werd onderzocht en er dan ook geen sprake is van een meervoudige of navolgende asielaanvraag.”

Verder verwijst de DVZ zelf naar het risico voor verwijdering naar Servië of een derde land in de publicatie van AIDA van 27 oktober 2015 ‘Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary’: “... er wordt eveneens gevraagd om extra voorzichtig te zijn om personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening zouden worden overgedragen en die mogelijks eventueel het voorwerp zouden kunnen uitmaken van een beslissing tot weigering van in overwegingname van hun asielverzoek omdat het een meervoudige of navolgende aanvraag betreft en waarbij eventueel of mogelijks een risico zou bestaan dat ze misschien worden verwijderd naar Servië of een derde land.”

Volgens de DVZ loopt verzoeker dit risico niet aangezien er nog geen inhoudelijke beoordeling van zijn asielverzoek heeft plaatsgevonden.

Uit recente rapporten, supra aangehaald, blijkt echter dat wanneer een asielzoeker Hongarije verlaat, de Hongaarse autoriteiten veronderstellen dat de asielzoeker impliciet afziet van zijn asielaanvraag en de eerste asielaanvraag wordt afgesloten.

De DVZ steunt zich op de verklaring van Hongarije dat verzoeker na de asielaanvraag zeer snel verdween en dat zijn asielverzoek nog niet het voorwerp is geweest van een inhoudelijke beoordeling. Dit biedt echter geen garantie voor het feit dat de asielaanvraag nog steeds hangende zou zijn en deze ondertussen nog niet is afgesloten door de Hongaarse autoriteiten.

Om een nieuwe asielaanvraag te kunnen indienen in Hongarije, moet de asielzoeker nieuwe elementen kunnen aanbrengen.

Een rapport van het Hungarian Helsinki Committee van mei 2014 “Information note on asylum-seekers in detention and in Dublin procedures in Hungary” bepaalt eveneens dat een “Dublin-asielzoeker” die teruggestuurd wordt naar Hongarije een nieuwe asielaanvraag moet indienen:

“Under the Asylum Act, the OIN may issue a decision in the absence of the applicant if it considers that it has enough information to be able to take a decision on the asylum application.

This is important because if a person absconds and the OIN issues a negative decision in absentia, the asylum-seeker who is later on returned under the Dublin procedure to Hungary will have to submit a subsequent application and present new facts and evidence in support of his/her claim.”

Zo moet een asielzoeker die Hongarije verliet – van wie de asielaanvraag dus afgesloten werd - en die teruggestuurd wordt onder de Dublin-III-Verordening, nieuwe elementen aanvoeren bij zijn tweede asielaanvraag.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de terugkeer van een “Dublin-asielzoeker” naar Hongarije geschorst in een recent arrest nr. 148 270 van 23 juni 2015, omdat zijn terugkeer problemen stelde in de mate dat het helemaal niet zeker was dat de verzoeker een nieuwe asielaanvraag zou kunnen indienen. Deze verzoeker liep dus het risico teruggestuurd te worden naar zijn land van herkomst zonder dat zijn asielaanvraag onderzocht werd door een lidstaat, wat een flagrante schending inhoudt van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geoordeeld dat:

“3.3.2.7. Uit voormelde informatie blijkt, zoals de verwerende partij ook aanhaalt in de bestreden beslissing, dat Dublinterugkeerders nu toegang tot de asielprocedure krijgen alsook dat er een volledig onderzoek van hun asielaanvraag is. De verwerende partij is dan ook van mening dat er geen reden is om aan te nemen dat dit voor de verzoekende partij, wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was een definitieve beslissing, niet het geval zal zijn.

Echter gaat de verwerende partij voorbij aan de volgende zinnen van de desbetreffende paragraaf waaruit blijkt dat als een asielzoeker een aanvraag indient na intrekken van een vorige aanvraag (stilzwijgend of geschreven) en de navolgende aanvraag ontoelaatbaar of manifest ongegrond wordt bevonden ; gerechtelijke voorziening tegen een verwerping of afwijzing van navolgende aanvraag ingediend na een definitieve weigering of een definitieve niet-verderzetting van de procedure heeft geen schorsend effect, als de Hongaarse overheid of de rechtbank beslist had dat het verbod van refoulement niet van toepassing was.

Uit deze paragraaf blijkt prima facie dat een stilzwijgende of geschreven intrekking van de aanvraag mogelijk is en dat na een dergelijke intrekking, een aanvraag beschouwd wordt als een navolgende aanvraag, alsook dat een navolgende aanvraag kan na een definitieve weigering of een definitieve niet-verderzetting.

Hoewel het niet duidelijk is wat onder een 'gesloten zaak' dient begrepen te worden, wordt in het AIDA-rapport aangegeven dat er sprake is van een navolgende asielaanvraag na een definitieve niet-verderzetting van de procedure alsook na een stilzwijgende of geschreven intrekking van de aanvraag. Hieruit blijkt dat een navolgende asielaanvraag mogelijk is zonder dat een ten gronde onderzoek van het asielrelaas is gebeurd naar aanleiding van de eerste asielaanvraag. (...)

Gelet op de (gebrekkige) informatie over de procedure inzake Dublinterugkeerders in Hongarije, over wat dient begrepen te worden onder een 'gesloten zaak' en wanneer een aanvraag van een Dublinterugkeerder wordt beschouwd als een navolgende aanvraag alsook wat onder meer dient begrepen te worden onder 'niet-verderzetting', en gelet op de informatie in het terugnameakkoord dat stelt dat de asielprocedure van de verzoekende partij werd stopgezet, stelt de Raad vast dat de verwerende partij er prima facie niet zonder meer kon van uitgaan dat de aanvraag van de verzoekende partij nog geen voorwerp uitmaakte van een definitieve beslissing, zodat de bestreden beslissing gesteund op dergelijke veronderstelling, gebrekkig is."

"3.3.2.9. Uit het AIDA-rapport blijkt prima facie dat de gevolgen van het beschouwen van een asielaanvraag van een Dublinterugkeerder als een navolgende asielaanvraag, er onder meer in bestaan dat als een persoon Hongarije verlaten heeft nadat haar asielaanvraag verworpen werd en de persoon geen beroep instelde, de derde paragraaf van artikel 18 (2) van de Dublin verordening wordt toegepast maar alleen als de persoon terugkeert tijdens de beroepstermijn om een beroep in te dienen, dat dit vooral problematisch is in zaken waar de verwerping werd uitgesproken in afwezigheid en de persoon hiervan aldus niet op de hoogte was en geen beroep kon instellen, zodat dergelijke terugkeerders een navolgende aanvraag moeten indienen en geen recht hebben op opvangmogelijkheden en de beroepsprocedure tegen de verwerping of niet verderzetting van de navolgende asielaanvraag geen schorsende werking heeft ten aanzien van het land van verwijdering.

Er kan dus prima facie niet zonder meer gesteld worden dat het asielverzoek van de verzoekende partij door de Hongaarse autoriteiten zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht."

Er bestaan dus duidelijke aanwijzingen die aantonen dat de asielprocedure van een asielzoeker die Hongarije verlaten heeft alvorens een definitieve beslissing genomen werd over de aanvraag, in Hongarije beschouwd zal worden als afgesloten. Dit verplicht de "Dublin-asielzoeker" dus om in Hongarije een nieuwe asielaanvraag te doen. Opdat deze nieuwe asielaanvraag onderzocht zou kunnen worden, moet de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengen. Het is dus waarschijnlijk dat deze nieuwe asielaanvraag onontvankelijk wordt verklaard of manifest ongegrond door de Hongaarse autoriteiten.

Het AIDA-rapport over Hongarije bevestigt dat Hongarije niet de automatisch opschortende werking erkent van het beroep tegen de beslissing die de aanvraag onontvankelijk of manifest ongegrond verklaart.

"However, if an applicant submits their application after a previous application (tacitly or in writing) and the subsequent application is found inadmissible or manifestly unfounded, judicial review against this decision does not trigger automatic suspension of return."

Er bestaat dus een verhoogd risico dat de asielzoeker het voorwerp uitmaakt van een terugkeer naar zijn land van herkomst zonder dat zijn asielaanvraag door een Europese lidstaat onderzocht wordt.

Gezien het risico dat de asielaanvraag van verzoeker niet ten gronde onderzocht zou worden, moeten we dus besluiten dat de artikelen 3 en 13 van het EVRM geschonden worden bij het terugsturen van verzoeker naar Hongarije."

3.3.2.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd

zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepast tijde te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van foltering en van

onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

3.3.2.2.2. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker het volgende heeft verklaard tijdens zijn "Dublin-interview" op 10 juni 2015.

Op de vraag of er een specifieke reden is waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen, antwoordde verzoeker *"Ik wou naar Europa komen. Of het is hier of ergens anders, maakt niet uit. Het is de smokkelaar die mij naar hier bracht"*.

Op de vraag *"Hoe is de gezondheidstoestand van de asielzoeker?"* antwoordde verzoeker *"De dokter heeft gezegd dat ik zwarte koorts heb"*.

Op de vraag *"Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, § 1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?"* antwoordde verzoeker *"Ik geef de voorkeur aan de mensen hier, ze zijn goede mensen. De mensen in dat ander land waren veel te eng. Ze waren veel te veel ruzie aan het maken en het zijn geen goede me(n)sen"*.

Uit vraag 40 (plaatsen en landen van doorreis) blijkt dat verzoeker de data niet kent van zijn verblijf in Hongarije maar verklaarde dat hij er één nacht heeft verbleven.

3.3.2.2.3. Verzoeker voert in het middel onder *"2. Risico bij nieuwe asielaanvraag"* aan dat *"uit recente rapporten, supra aangehaald, blijkt echter dat wanneer een asielzoeker Hongarije verlaat, de Hongaarse autoriteiten veronderstellen dat de asielzoeker impliciet afziet van zijn asielaanvraag en de eerste asielaanvraag wordt afgesloten"*. Verzoeker verwijst in dit onderdeel van het middel naar het AIDA-rapport van 27 oktober 2015 *"Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary"* en een rapport van het Hungarian Helsinki Committee van mei 2014 *"Information Nota on asylum-seekers in detention and in Dublin procedures in Hungary"*; Tevens verwijst hij naar recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarin overdrachten naar Hongarije geschorst werden omdat niet duidelijk is wat onder een "gesloten zaak" dient te worden begrepen en omdat er in dit verband slechts gebrekkige informatie is over de procedure inzake Dublinterugkeerders in Hongarije. Verzoeker besluit dat er een verhoogd risico bestaat dat hij het voorwerp zal uitmaken van een terugkeer naar zijn land van herkomst zonder dat zijn asielaanvraag door een Europese lidstaat wordt onderzocht.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de Hongaarse autoriteiten op 1 juni 2015 volgende informatie verstrekt hebben aan België inzake verzoeker: *"We hereby inform you that the above named person applied for asylum in Hungary on 26.04.2015. He disappeared soon after lodging his application, so that his application was not examined in its merits."* (vrije vertaling: "We delen u hierbij mee dat de bovengenoemde persoon een asielaanvraag heeft ingediend in Hongarije op 26 april 2015. Hij verdween kort na het indienen van zijn aanvraag, met als gevolg dat zijn aanvraag niet onderzocht werd op haar merites.")

In de bestreden beslissing wordt over de omstandigheid of verzoeker bij een terugkeer naar Hongarije zal worden beschouwd als een asielzoeker met een nog in behandeling zijnde eerste verzoek om internationale bescherming of als een asielzoeker met een afgesloten eerste verzoek om internationale bescherming (in welk geval zijn aanvraag zal behandeld worden als een meervoudige of navolgende asielaanvraag, waarbij de aanvrager nieuwe elementen moet aanvoeren en een beroep tegen een verwerping of afwijzing van een navolgende aanvraag niet steeds een schorsend effect heeft, zie *"National Country Report Hungary"*, AIDA – Asylum Information Database, up-to-date februari 2015), het volgende gesteld:

"In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Comité opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA – Asylum Information Database, up to date as of 21.03.2015) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen. Wat betreft de toegang tot de asielprocedure en de detentie van

asielzoekers dient er gewezen te worden het rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve inhoudelijke beslissing, zoals voor betrokkene het geval blijkt te zijn aangezien de Hongaarse autoriteiten in hun antwoord van 01.06.2015 op het Belgische informatieverzoek op basis van art. 34 van de Dublin-III-Verordening stelden dat betrokkene na zijn asielaanvraag in Hongarije zeer snel verdween en dat zijn asielverzoek nog niet het voorwerp is geweest van een inhoudelijke beoordeling. Rekening houdende met het gegeven dat voor betrokkene op 17.06.2015 een terugnameverzoek aan de Hongaarse autoriteiten overgemaakt op de basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening en de Hongaarse autoriteiten op 09.09.2015 er via een Tacit-Agreement op gewezen werden dat zij op basis van art. 25§2 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 25§1 van de Dublin III-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 17.06.2015 op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening werd overgemaakt en rekening houdende met de informatie van de Hongaarse autoriteiten van 23.06.2015 waarbij de Hongaarse autoriteiten de Dublin-Staten informeerden dat indien er twee dagen na het verstrijken van de antwoordtermijnen vervat in art. 25§1 en 27§1 nog geen expliciet terug- of overnameakkoord werd gegeven dit beschouwd moet worden als een expliciet akkoord en dat de Hongaarse autoriteiten enkel zouden reageren indien Hongarije niet de verantwoordelijke Lid-Staat is of indien er een tacit-agreement overgemaakt zou worden waarop initieel reeds een weigering werd gestuurd. Aangezien de Hongaarse autoriteiten inzake het terugnameverzoek op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening geen expliciete weigering hebben verstuurd dient dan op basis van het voorgaande te worden vastgesteld dat de Hongaarse autoriteiten zich verantwoordelijk achten voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene op basis van art. 18§1.b van de Dublin-III-Verordening. de Hongaarse autoriteiten stelden in hun antwoord van 01.06.2015 op het Belgische informatieverzoek op basis van art. 34 van de Dublin-III-Verordening bovendien dat betrokkene in Hongarije wel degelijk asiel heeft aangevraagd maar dat hij na de registratie van zijn asielverzoek zeer snel verdween en dat zijn asielverzoek nog niet het voorwerp is geweest van een inhoudelijke beoordeling. Het mag op basis van het voorgaande dan voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk zijn dat de Hongaarse autoriteiten betrokkene terugnemen op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening hetgeen aantoonde dat er een inhoudelijke beoordeling van het eerste asielverzoek zal uitgevoerd worden aangezien de Hongaarse autoriteiten in hun informatie van 01.06.2015 stellen dat het asielverzoek van betrokkene nog niet inhoudelijk werd onderzocht en er dan ook geen sprake is van een meervoudige of navolgende asielaanvraag. Deze informatie waaruit blijkt dat er nog geen inhoudelijk beoordeling van het asielverzoek heeft plaatsgevonden toon eveneens aan dat het asielverzoek van betrokkene niet is afgewezen laat staan dat er een definitieve afwijzing van het asielverzoek is geweest, in tegendeel. Er kan bijgevolg juridisch gezien geen sprake kan zijn van een meervoudige of navolgende asielaanvraag. Dit wordt bovendien bevestigd in het door EASO gepubliceerde "Description of the Hungarian asylum system" van 18.05.2015. Hierin word namelijk duidelijk aangegeven wat er dient beschouwd te worden als navolgende of meervoudige (subsequent) aanvraag , met name een nieuwe aanvraag die volgt nadat een eerder verzoek tot internationale bescherming definitief werd afgewezen. In het door EASO gepubliceerde rapport wordt trouwens verder gesteld dat personen die worden overgedragen in het kader van de Dublin-III-Verordening zonder meer als verzoeker voor internationale bescherming worden beschouwd en dat enkel die personen waarbij een eerder verzoek tot internationale bescherming het voorwerp heeft uitgemaakt van een inhoudelijke behandeling en waarbij een definitieve beslissing tot afwijzing van het verzoek tot internationale bescherming genomen werd door de Hongaarse autoriteiten, zoals uiteengezet in art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening, beschouwd worden als mensen die een meervoudige of navolgende aanvraag indienen. Uit het door EASO gepubliceerde rapport blijkt bovendien dat personen in wiens verzoek tot internationale bescherming nog geen inhoudelijke beoordeling heeft plaatsgevonden opnieuw in de gewone asielprocedure terechtkomen om tot een inhoudelijke beoordeling te kunnen overgaan en dat dit eveneens het geval is voor personen waarbij de asielprocedure werd stopgezet of onderbroken omdat ze verdwenen bleken te zijn maar dat de personen waarbij de asielaanvraag werd stopgezet onderbroken omdat ze verdwenen waren en die in het kader van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen eveneens als een eerste asielaanvraag behandeld worden op voorwaarde dat er geen definitieve afwijzing van het asielverzoek heeft plaatsgevonden op grond van een inhoudelijke behandeling van het asielverzoek zoals bepaald in art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening. Hieruit volgt dat personen die aan Hongarije op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen niet beschouwd worden als personen die een navolgend verzoek of meervoudige asielaanvraag indienen en dat deze asielaanvraag door de Hongaarse autoriteiten als een eerste aanvraag wordt behandeld en het voorwerp zal uitmaken van een inhoudelijk onderzoek van de

asielmotieven (EASO; “Description of the Hungarian asylum system”, 18.05.2015, p. 5-6 & 19-20). Wat betreft het rapport van AIDA van 27.10.2015 (Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., “Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary”, AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015) dient te worden opgemerkt dat deze publicatie voornamelijk handelt over de nieuwe procedure aan de grens die door de Hongaarse autoriteiten werd ingevoerd. Er wordt in deze publicatie eveneens verwezen naar hogerop aangehaalde publicatie van EASO en er wordt eveneens gevraagd om extra voorzichtig te zijn om personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening zouden worden overgedragen en die mogelijks eventueel het voorwerp zouden kunnen uitmaken van een beslissing tot weigering van in overwegingname van hun asielverzoek omdat het een meervoudige of navolgende aanvraag betreft en waarbij eventueel of mogelijks een risico zou bestaan dat ze misschien worden verwijderd naar Servië of een derde land. Dit is voor betrokkene echter niet aan de orde aangezien er nog geen inhoudelijke beoordeling van zijn asielverzoek heeft plaatsgevonden en dit voor betrokkene niet van toepassing is. Bovendien kent Hongarije onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering waartoe betrokkene zich kan richten indien dit nodig is. Het feit dat Hongarije het terugnameverzoek stilzwijgend heeft ingewilligd op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening, hetwelk ziet op een de terugname van een asielzoeker, wiens verzoek bij de bij de verantwoordelijke Lid-Staat in behandeling is, impliceert op zichzelf al dat de behandeling van het asielverzoek van betrokkene in Hongarije zal worden verdergezet en op basis vervat in de Hongaarse informatie van 01.06.2015 blijkt dat zijn asielverzoek inhoudelijk zal worden behandeld.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij, om te onderzoeken of de asielaanvraag van verzoeker bij een terugkeer naar Hongarije zal worden beschouwd als een navolgende aanvraag of als een nog in behandeling zijnde aanvraag, verwijst naar een rapport van EASO van 18 mei 2015 “Description of the Hungarian asylum system”. Dit rapport bevindt zich in het administratief dossier.

Verzoeker houdt met dit rapport geen rekening en verwijst naar hetzij een ouder rapport van het Hungarian Helsinki Committee van mei 2014 hetzij naar een meer recent rapport van het AIDA van 27 oktober 2015 “Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary” dat ook wordt vermeld in de bestreden beslissing en dat zich in het administratief dossier bevindt. In de bestreden beslissing wordt over dit laatste rapport gesteld dat “deze publicatie voornamelijk handelt over de nieuwe procedure aan de grens die door de Hongaarse autoriteiten werd ingevoerd. Er wordt in deze publicatie eveneens verwezen naar hogerop aangehaalde publicatie van EASO en er wordt eveneens gevraagd om extra voorzichtig te zijn om personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening zouden worden overgedragen en die mogelijks eventueel het voorwerp zouden kunnen uitmaken van een beslissing tot weigering van in overwegingname van hun asielverzoek omdat het een meervoudige of navolgende aanvraag betreft en waarbij eventueel of mogelijks een risico zou bestaan dat ze misschien worden verwijderd naar Servië of een derde land. Dit is voor betrokkene echter niet aan de orde aangezien er nog geen inhoudelijke beoordeling van zijn asielverzoek heeft plaatsgevonden en dit voor betrokkene niet van toepassing is.” De verwerende partij legt bijgevolg uit waarom zij de mening is toegedaan dat deze vraag tot extra voorzichtigheid niet aan de orde is voor verzoeker omdat er nog geen inhoudelijke beoordeling van zijn asielverzoek heeft plaatsgevonden, en verzoeker aldus volgens EASO, op voorwaarde dat er geen definitieve afwijzing van het asielverzoek heeft plaatsgevonden op grond van een inhoudelijke behandeling van het asielverzoek, bij overdracht aan Hongarije op basis van artikel 18§1b van de Dublin-III-Verordening, niet beschouwd wordt als een persoon die een navolgend verzoek of meervoudige asielaanvraag indient en dat deze asielaanvraag door de Hongaarse autoriteiten als een eerste aanvraag wordt behandeld en het voorwerp zal uitmaken van een inhoudelijk onderzoek van de asielmotieven. In dit verband wordt erop gewezen dat uit de stukken van het dossier blijkt dat de Hongaarse autoriteiten op 1 juni 2015 hebben meegedeeld dat de aanvraag van verzoeker nog niet werd beoordeeld op haar merites.

De vaststellingen van de verwerende partij steunen *prima facie* op de inhoud van deze rapporten (EASO-rapport p. 6 over inkomende Dublin-transfers en p. 10 over de procedure met betrekking tot ingetrokken aanvragen, AIDA-rapport “Crossing boundaries” p.34 over de situatie van Dublinterugkeerders)

Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker hierop in het geheel niet ingaat en hierop geen enkele kritiek uit. Hierboven werd reeds gesteld dat de tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in een lidstaat van die aard moeten zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en dat de

bewijslast ter zake in de eerste plaats bij de verzoekende partij berust. Er kan enkel worden vastgesteld dat verzoeker *in casu* geheel in gebreke blijft om, in weerwil van het EASO-rapport, aan te tonen dat bij een overdracht naar Hongarije, zijn asielaanvraag niet zal worden als beschouwd een hangende aanvraag tot internationale bescherming.

In dit opzicht kan bijgevolg *prima facie* geen schending van de artikel 3 en 13 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest aangenomen worden.

3.3.2.2.4. In het middel onder “1. *Opvangomstandigheden bij een terugkeer naar Hongarije*” voert verzoeker aan dat er bij het nemen van zijn vingerafdrukken in Hongarije sprake was van geweld door de politie, dat hij daarna op straat werd gegooid en dus geen opvang kreeg. Ook vreest hij voor detentie, eens terug in Hongarije. Verzoeker verwijst in dit verband naar rapporten die verwijzen naar de nieuwe wetgeving vanaf 1 juli 2013 en hij benadrukt dat zijn aanvraag zal worden beschouwd als een navolgende aanvraag, waardoor de opvangvoorzieningen minder gunstig zijn en hij in voorkomend geval in detentie geplaatst kan worden. Verzoeker wijst erop dat hij hepatitis B heeft en dat hij medische zorgen nodig heeft die bij een terugkeer naar Hongarije niet noodzakelijk aanwezig zullen zijn. Hij voegt in dit verband als bijlage bij het verzoekschrift de resultaten van een bloedanalyse d.d. 11 mei 2015.

Zoals reeds werd gesteld onder punt 3.3.2.2.2. antwoordde verzoeker op de vraag “*Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, § 1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?*” het volgende “*Ik geef de voorkeur aan de mensen hier, ze zijn goede mensen. De mensen in dat ander land waren veel te eng. Ze waren veel te veel ruzie aan het maken en het zijn geen goede me(n)sen*”. Op de vraag “*Hoe is de gezondheidstoestand van de asielzoeker?*” antwoordde verzoeker “*De dokter heeft gezegd dat ik zwarte koorts heb*”. Uit vraag 40 (plaatsen en landen van doorreis) blijkt dat verzoeker de data niet kent van zijn verblijf in Hongarije maar verklaarde dat hij er één nacht heeft verbleven. Tevens verklaarde hij dat België de keuze van de smokkelaar was. Hoewel verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij het politiegeweld heeft vermeld tijdens het interview, strookt dit niet met de weergave van verzoekers verklaringen tijdens zijn interview, waar hij nergens melding maakte van politiegeweld. Bijgevolg kan niet aangenomen worden dat verzoeker hard maakt dat hij het slachtoffer was van politiegeweld. In dit verband moet worden benadrukt dat verzoeker na één nacht in Hongarije al is doorgereisd, zodat verzoeker nauwelijks eigen ervaringen heeft in Hongarije.

3.3.2.2.4.1. Inzake de opvang van asielzoekers in Hongarije wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Hongarije, zouden kunnen rechtvaardigen, stelde betrokkene tijdens zijn gehoor op 10.06.2015 dat hij de voorkeur geeft aan de mensen in België en dat het goede mensen zijn en dat de mensen in dat andere land veel te eng waren en dat ze te veel ruzie aan het maken waren en het geen goede mensen zijn (DVZ, vraag 36).

Met betrekking tot deze opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten, dient te worden opgemerkt betrokkene niet aannemelijk maakt waar deze opgegeven redenen een verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten. Betrokkene verklaarde bovendien zelf dat hij één nacht in Hongarije verbleven heeft en dat het de keuze van de smokkelaar was om uit Hongarije te vertrekken (DVZ, vraag 40). Dat de smokkelaar besliste om te vertrekken uit Hongarije, houdt echter geen verband met de omstandigheden van opvang en van behandeling door de Hongaarse autoriteiten en is derhalve niet gerechtvaardigd.”

en

“De door betrokkene opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden.”

en

“Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Hongarije dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Hongarije wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; “National Country Report Hungary”, AIDA – Asylum Information Database, up to date as of 17.02.2015; last updated 21.03.2015; ECRI, “Rapport de L’ECRI sur la Hongrie – 5ième cycle de monitoring”, publicatie 09.06.2015; Grusa Matevzic, “Dublin II Regulation National Report – Hungary”, European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, October 2012; UNHCR, “Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia – Update.”, UNHCR, Bureau for Europe, December 2012; “Mol Hungary, “The Ministry of Interior’s response to UNHCR’s note on asylum seekers.”, Website of the Hungarian Government, 11 October 2012; UNHCR, “Comments and recommendations on the draft modification of certain migration-related legislative acts for the purpose of legal harmonisation”, 12.04.2013, UNHCR, BAMF, “Stellungnahme Ungarn”, Verwaltungsgericht München, 30.12.2013; Amnesty International – Annual Report 2014/15 – The state of the world’s human rights – “Hungary”, A.I., 2015; Amnesty International – Annual Report 2013 – The state of the world’s human rights – “Hungary”, A.I., 2014; Amnesty International – Annual Report 2012 – The state of the world’s human rights – “Hungary”, A.I., 2013; Country Reports on Human Rights Practices for 2013 – Hungary, US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2014; Country Reports on Human Rights Practices for 2012 – Hungary; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2013; HCC, “Building a legal fence – Changes to Hungarian asylum law jeopardise acces to protection in Hungary”, information note, 07.08.2015; HCC, No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary”, Information Note, 18.09.2015; Amnesty International “Europe’s Borderlands: Violations against refugees and migrants in Macedonia, Serbia and Hungary”. July 2015; UNHCR, urges Hungary not to amend asylum system in haste” van 3 July 2015 (www.unhcr.org/559641846 , EASO, “Description of the Hungarian asylum system”, 18.05.2015; Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., “Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary”, AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Hongarije of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Hongarije automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en menonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Hongarije omwille van structurele tekortkomingen in het Hongaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Uit een grondige analyse van de vermelde rapporten blijkt weliswaar dat de Hongaarse asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Hongarije voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn door de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Servisch-Hongaarse maar uit deze rapporten met betrekking tot Hongarije blijkt niet dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de asielprocedure door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn maar dat deze terug te brengen zijn tot de plotselinge en tijdelijk massale instroom van asielzoekers. Verder dient wat betreft het rapport van Amnesty International van juli 2015 (Amnesty International “Europe’s Borderlands: Violations against refugees and migrants in Macedonia, Serbia and Hungary) te worden opgemerkt dat er in het rapport een aantal incidenten worden aangehaald met betrekking tot Hongarije maar uit dit rapport blijkt

eveneens dat de Hongaarse autoriteiten geenszins op systematische en/of georganiseerde wijze gebruik zouden maken van buitensporig geweld tegen asielzoekers en/of vreemdelingen louter en alleen omdat zij asielzoeker of vreemdeling zijn. Met betrekking tot de meest recente publicaties van het HCC, met name *“Building a legal fence – Changes to Hungarian asylum law jeopardise acces to protection in Hungary”* (HCC, *“Building a legal fence – Changes to Hungarian asylum law jeopardise acces to protection in Hungary”, information note, 07.08.215*) en *« No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary”* (HCC, *No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary”, Information Note, 18.09.2015*) dient te worden opgemerkt dat deze nota's gaan over de wetswijzigingen die vanaf 01.08.2015 zijn ingegaan waardoor het mogelijk wordt om gemaakt om een lijst van veilige derde landen en veilige landen van herkomst op te stellen en over de wetswijzigingen die nog in de pijplijn zitten en dat het HHC over een aantal aspecten van deze wijzigingen haar bezorgdheid uit en haar standpunt meegeeft. Echter, wat deze nota's betreft, is de DVZ niet van oordeel dat de situatie in Hongarije dusdanig gewijzigd is dat er momenteel sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de Hongaarse asielprocedure of de opvang van asielzoekers waardoor een overdacht aan Hongarije in strijd zou zijn met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.”

In dit verband wordt tevens opgemerkt dat, zoals hierboven werd gesteld, verzoeker geen kritiek uit op de vermelding in de bestreden beslissing van twee recente rapporten die zich in het administratief dossier bevinden, die *prima facie* de door de verwerende partij geponeerde stelling bevestigen, dat de asielaanvraag van verzoeker niet zal behandeld worden als een navolgende asielaanvraag. Verzoekers overige kritiek op dit element is niet afdoende, zoals blijkt uit de bespreking onder punt 3.3.2.2.3.

Verzoekers kritiek in dit onderdeel van het middel, dat hij als indiener van een navolgende aanvraag minder gunstige opvang zal krijgen, kan derhalve ook niet gevolgd worden.

In zoverre verzoeker in het algemeen kritiek uit op de opvangmogelijkheden in Hongarije, dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij in de bestreden beslissing aan de hand van actuele gezaghebbende internationale bronnen concludeert dat niet zonder meer kan worden gesteld dat asielzoekers in Hongarije automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn.

Uit de informatie die verzoeker aanvoert blijkt *prima facie* niet dat er zich thans een andere beoordeling opdringt. Gelet op hetgeen voorafgaat wordt *prima facie* geoordeeld dat het standpunt van de verwerende partij kan worden bijgetreden dat niet blijkt dat het systeem van de asielprocedure of de opvangvoorzieningen in Hongarije zodanig structurele tekortkomingen zouden vertonen dat een overdracht in het kader van de verordening 604/2013 strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

3.3.2.2.4.2. Waar verzoeker aanvoert dat hij lijdt aan hepatitis B (wat blijkt uit de stukken van het dossier hij niet vermeld heeft tijdens het Dublin-interview) en dat de medische zorgen niet noodzakelijk aanwezig zullen zijn, blijft hij in gebreke om concreet aan te tonen welke zorgen, behandeling of medicatie hij dan wel nodig zou hebben.

In verband met verzoekers gezondheidstoestand wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.06.2015 dat de dokter gezegd heeft dat hij zwarte koorts heeft (DVZ, vraag 35). Echter, in het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat de dokter gezegd zou hebben dat hij zwarte koorts heeft, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Hongarije de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Hongarije indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier geen elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde redenen of elementen voorhanden waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een

ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Hongarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Hongarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/EU/95, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.”

Door een loutere verwijzing naar zijn hepatitis B en naar het feit dat de zorgen (die verder in het geheel niet worden omschreven) niet noodzakelijk aanwezig zullen zijn, doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen gegronde redenen of elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat hij zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Hongarije, en dat er bijgevolg geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Hongarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/EU/95 of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

3.3.2.2.4.3. Inzake het risico op detentie wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Wat betreft de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers dient er gewezen te worden het rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve inhoudelijke beslissing, zoals voor betrokkene het geval blijkt te zijn aangezien de Hongaarse autoriteiten in hun antwoord van 01.06.2015 op het Belgische informatieverzoek op basis van art. 34 van de Dublin-III-Verordening stelden dat betrokkene na zijn asielaanvraag in Hongarije zeer snel verdween en dat zijn asielverzoek nog niet het voorwerp is geweest van een inhoudelijke beoordeling. Rekening houdende met het gegeven dat voor betrokkene op 17.06.2015 een terugnameverzoek aan de Hongaarse autoriteiten overgemaakt op de basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening en de Hongaarse autoriteiten op 09.09.2015 er via een Tacit-Agreement op gewezen werden dat zij op basis van art. 25§2 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 25§1 van de Dublin III-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 17.06.2015 op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening werd overgemaakt en rekening houdende met de informatie van de Hongaarse autoriteiten van 23.06.2015 waarbij de Hongaarse autoriteiten de Dublin-Staten informeerden dat indien er twee dagen na het verstrijken van de antwoordtermijnen vervat in art. 25§1 en 27§1 nog geen expliciet terug- of overnameakkoord werd gegeven dit beschouwd moet worden als een expliciet akkoord en dat de Hongaarse autoriteiten enkel zouden reageren indien Hongarije niet de verantwoordelijke Lid-Staat is of indien er een tacit-agreement overgemaakt zou worden waarop initieel reeds een weigering werd gestuurd. Aangezien de Hongaarse autoriteiten inzake het terugnameverzoek op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening geen expliciete weigering hebben verstuurd dient dan op basis van het voorgaande te worden vastgesteld dat de Hongaarse autoriteiten zich verantwoordelijk achten voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene op basis van art. 18§1.b van de Dublin-III-Verordening.

(...)

Hieruit volgt dat personen die aan Hongarije op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen niet beschouwd worden als personen die een navolgend verzoek of meervoudige asielaanvraag indienen en dat deze asielaanvraag door de Hongaarse autoriteiten als een eerste aanvraag wordt behandeld en het voorwerp zal uitmaken van een inhoudelijk onderzoek van de asielmotieven (EASO; “Description of the Hungarian asylum system”, 18.05.2015, p. 5-6 & 19-20). Wat betreft het rapport van AIDA van 27.10.2015 (Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., “Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary”, AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015) dient te worden opgemerkt dat deze publicatie voornamelijk handelt over de nieuwe procedure aan de grens die door de Hongaarse autoriteiten werd ingevoerd. Er wordt in deze publicatie eveneens verwezen naar hogerop aangehaalde publicatie van EASO en er wordt eveneens gevraagd om extra voorzichtig te zijn om personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening zouden worden overgedragen en die mogelijks eventueel het voorwerp zouden kunnen uitmaken van een beslissing tot weigering van in overwegingname van hun asielverzoek omdat het een meervoudige of navolgende aanvraag betreft en waarbij eventueel of

mogelijks een risico zou bestaan dat ze misschien worden verwijderd naar Servië of een derde land. Dit is voor betrokkene echter niet aan de orde aangezien er nog geen inhoudelijke beoordeling van zijn asielverzoek heeft plaatsgevonden en dit voor betrokkene niet van toepassing is. Bovendien kent Hongarije onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering waartoe betrokkene zich kan richten indien dit nodig is."

In zijn uiteenzetting over het risico op detentie verwijst verzoeker naar verschillende rapporten die eveneens vermeld worden in de bestreden beslissing. Door louter te citeren uit deze rapporten blijkt *prima facie* niet dat verzoeker aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Hongarije in detentie zal worden geplaatst. Waar verzoeker verwijst naar artikel 31/A van de Hongaarse asielwet en stelt dat die op hem zal worden toegepast omdat hij uit Hongarije gevlucht is, wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld: "*Wat betreft de vigerende Hongaarse wetgeving vanaf 01.07.2013 waarbij de Hongaarse wetgeving de mogelijkheid tot detentie van asielzoekers voorziet er benadrukt dient te worden dat deze amendementen betreffende detentie de motieven omschrijven voor detentie van asielzoekers en op zich niet impliceren dat asielzoekers, die het voorwerp uitmaken van een overdracht aan Hongarije volgens de bepalingen van Verordening 604/2013, systematisch of in grote mate zullen worden vastgehouden.*" Tevens wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat er geen reden is om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer niet zal beschouwd worden als een persoon van wie de aanvraag om internationale bescherming in behandeling is.

De rapporten en citaten daaruit die verzoeker op algemene wijze aanhaalt, laten *prima facie* niet toe vast te stellen dat de verzoekende partij daadwerkelijk zal worden gedetineerd bij overdracht aan Hongarije of dat asielzoekers die worden overgedragen aan Hongarije alsnog systematisch worden gedetineerd. Zelfs aangenomen dat er nog sprake is van blijvende problemen en/of tekortkomingen betreffende de detentie van asielzoekers, blijkt nog niet dat *in casu* kan worden aangenomen dat de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM is bereikt. In de zaak *Mohammadi t. Oostenrijk* (nr. 71932/12) van 3 juli 2014 oordeelde het EHRM dat dat er geen sprake is van systematische detentie van asielzoekers en dat, hoewel er nog sprake is van tekortkomingen, in het algemeen de situatie er op vooruitgaat. Het Hof stelde vast dat UNHCR nooit heeft geadviseerd of verzocht om de overdrachten naar Hongarije stop te zetten (zoals wel het geval was ten opzichte van Griekenland en Bulgarije). Het EHRM was aldus van oordeel dat de op dat ogenblik gekend zijnde rapporten die handelen over detentie in Hongarije niet van aard zijn dat deze aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel en individueel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een overdracht van een asielzoeker aan Hongarije in toepassing van de Dublin-reglementering.

Uit de informatie die verzoeker aanvoert blijkt *prima facie* niet dat er zich thans een andere beoordeling opdringt. In zoverre in de rapporten waarnaar verzoeker verwijst ook nog kritiek wordt geuit op de juridische voorzieningen om de detentie aan te vechten, dient *prima facie* te worden vastgesteld dat niet blijkt dat de huidige situatie op dit vlak in negatieve zin is gewijzigd ten opzichte van de situatie zoals deze reeds voorlag bij het EHRM in voormelde zaak en waarbij reeds sprake was van deze kritiek. Er blijkt aldus niet dat dit gegeven alsnog vermag te leiden tot de vaststelling dat artikel 3 van het EVRM zou worden miskend.

Gelet op hetgeen voorafgaat wordt *prima facie* geoordeeld dat het standpunt van de verwerende partij kan worden bijgetreden dat niet blijkt dat het systeem van de asielprocedure of de opvangvoorzieningen in Hongarije zodanig structurele tekortkomingen zouden vertonen dat een overdracht in het kader van de verordening 604/2013 strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

3.3.2.2.4.3. Verzoeker verwijst ten slotte naar de detentieomstandigheden. Hij verwijst naar het AIDA-rapport "Detention conditions – Hungary" en een rapport van de Europese Commissie tegen racisme en onverdraagzaamheid van 9 juni 2015.

Zoals reeds gesteld gaat de verwerende partij er in de bestreden beslissing van uit dat verzoeker niet zomaar in detentie zal terechtkomen. Bijgevolg kan *prima facie* worden aangenomen dat de kritiek van verzoeker in dit verband niet dienstig is.

Volledigheidshalve wordt hieraan toegevoegd dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt ingegaan op de huidige situatie in Hongarije, dat wordt gesteld dat deze weliswaar voor verbetering vatbaar is en dat er problemen van organisatorische aard zijn, maar dat er momenteel nog geen

structurele tekortkomingen zijn in de Hongaarse procedure, en dat het UNHCR niet heeft opgeroepen tot het stopzetten van overdrachten naar Hongarije:

“Met betrekking tot het gegeven dat Hongarije momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Hongaarse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Hongarije dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Hongarije wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM (...) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Hongarije of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Hongarije automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Hongarije omwille van structurele tekortkomingen in het Hongaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Uit een grondige analyse van de vermelde rapporten blijkt weliswaar dat de Hongaarse asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Hongarije voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn door de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Servisch-Hongaarse maar uit deze rapporten met betrekking tot Hongarije blijkt niet dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de asielprocedure door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn maar dat deze terug te brengen zijn tot de plotselinge en tijdelijk massale instroom van asielzoekers.

(...)

Met betrekking tot de publicatie van het UNCHR van 03.07.2015 (UNHCR urges Hungary not to amend asylum system in haste” van 3 July 2015 (www.unhcr.org/559641846) dient te worden opgemerkt dat het UNHCR in deze mededeling stelt dat ze zeer bezorgd is over een aantal voorstellen om de asielwetgeving in Hongarije aan te passen en waarbij het UNHCR de Hongaarse autoriteiten vraagt om het asielsysteem niet overhaast aan te passen en zich daarbij eveneens te houden aan de geldende Europese en internationale regels. Het UNHCR stelt in deze mededeling geenszins dat ze tegen de wetwijzigingen zijn maar wel dat de nodige voorzichtigheid aan de dag gelegd wordt bij het aanpassen van de wetgeving. Wat betreft de actuele situatie waarbij er momenteel een extreem hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Servisch-Hongaarse grens ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Hongaarse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld.”

Verzoeker weerlegt deze motieven van de bestreden beslissing niet met concrete gegevens. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker, door de algemene verwijzingen naar en citaten uit rapporten, *prima*

facie geen schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest aannemelijk maakt.

De aangevoerde grief is niet ernstig.

Het enig middel is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In het verzoekschrift geeft verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest tot gevolg zal hebben

Verzoeker kan, gelet op de bespreking van deze grieven hierboven, niet worden gevolgd. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

Er is niet voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,	kamervoorzitter,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	A. DE SMET
-----------	------------